

Bohlin som Bagdad Bob.

Carl-Oskar Bohlin har skrivit ett inlägg som borde ha levererats med hjälm och skyddsglasögon. Det är inte ett resonemang, det är en mobiliseringsmanual med moralisk överton.

Han öppnar med att skicka Gudrun Schyman och Alexander Karim till Butja, som om geopolitik vore ett skolstraff. Det är inte en analys, det är en uppfostringsfantasi. Sedan följer en 3 000 ord lång krigspsalms där varje avvikande tanke om diplomati, civilt försvar eller mänsklig värdighet avfärdas som magiskt tänkande, verklighetsflykt eller direkt sabotage. Bohlin bygger sin världsbild på en enkel princip, den som inte tror på stridsvagnar är antingen dum, farlig eller båda. Fred är ett svek. Förhandling är kapitulation. Pacifism är en ideologisk smitta. SVT är en psykologisk operationsbas. Det är inte längre politik, det är en trosbekännelse i pansarplåt.

Han skriver att civilt försvar är viktigt, men bara om det vet sin plats, som logistiskt bihang till artilleriet. Han skriver att diplomati är möjligt, men först efter att man visat att man kan spränga motpartens förhandlingsbord. Han skriver att försvarsvilja är mätbar, men bara om frågan är formulerad som ett dödshot. Allt annat är defaitism.

Och när han citerar George Shultz, "Negotiations is a euphemism for capitulation if the shadow of power is not cast across the bargaining table", då är det inte längre en text. Det är en ritual. En invokation av maktens rätt. En förklaring att våld inte är sista utvägen, utan första.

Men det verkligt obehagliga är inte retoriken. Det är att Bohlin inte bara försvarar vapen, han försvarar en världsbild där våld är det enda språket, där varje försök till eftertanke är ett hot, där varje civil röst måste tystas för att inte störa mobiliseringen. Det är inte realism. Det är en ideologisk krigsförklaring mot varje tanke som inte bär uniform.

Så nej, Carl-Oskar. Det är inte Schyman som ägnar sig åt magiskt tänkande. Det är du som tror att man kan bygga ett samhälle på evig beredskap, att man kan mäta lojalitet i dödsberedskap, att man kan skrämman fram fred med hot om förintelse. Det är inte försvarsvilja, det är försvarskult.

Och när du kräver att vi ska mäta vår demokratiska halt i viljan att dö, då är det inte längre säkerhetspolitik. Då är det en ideologi som luktar krut, klär sig i patriotism, och drömmer om ett folk som marscherar i takt, inte för att de måste, utan för att de har lärt sig att det är det enda som räknas.